

Krav paa at komme synderlig i Betragtning, men at det da bør overlades til Regjeringen at vælge. Jeg vilde saaledes anse det for saare heldigt, om den høitærede Minister kunde gaa ind paa Mindretallets Forslag, hvad jeg jo desværre har hørt, at han ikke kan; thi der ved vilde Sagen efter min Mening have faaet et saa væsentligt Stød fremad, at man dog kunde haabe tilsidst at komme til en Overenskomst om denne i mine Tanker saa overordentlig vigtige Lov.

Breinholt: Der er i det foreliggende Forslag til Lov om Præsteembedernes Besættelse adskillige Bestemmelser, som jeg kunde have ikke saa lidt at indvende imod, men der er dog fornemlig een, hvorpaa jeg lægger saa stor Vægt, at jeg aldeles ikke skal indlade mig paa de andre men blot kortelig omtale denne ene. Det er en Bestemmelse, som i mange Tilfælde kan og vistnok i enkelte Tilfælde ogsaa vil berøve Menigheden enhver selvstændig Indflydelse paa at kunne faae den Sjælesørger, som den netop fremfor alle helst vil have. Denne Bestemmelse findes i begge Forslag, såavel det, der ved 3die Behandling er vedtaget i Folkethinget, som ogsaa i det høitærede Landsthingsudvalgs Forslag. I Folkethingets Forslag er det i § 3, hvori det siges: Ministeren henlægger af Ansøgningerne foruden dem, der ifølge de hidtil gjældende Regler ikke kunne komme i Betragtning, ogsaa dem, som han anser for mindst egnede dertil, dog ikke over Trediedelen af det tilbageblevne Antal, ligesom dette ikke ved en saadan Henlæggelse maa bringes ned under 9. Udvalgets Flertal gaar endnu videre og siger i § 5, at Ministeren kan henlægge indtil Halvdelen af de vedkommende Ansøgninger, dog at Antallet derved ikke bringes ned under 6. Det vil let deraf ses, at der kan gives Tilfælde, hvor Menighedens Indflydelse paa Valget bliver et rent Skin i Stedet for en Virkelighed. Saalænge en saadan Bestemmelse derfor findes i et Lovforslag til at ordne Besættelsen af Præsteembederne i Folketirken, vil jeg umuligt kunne stemme derfor, hvor meget jeg end indser, at jeg vistnok staar aldeles ene med min Betragtning; men det er Noget, som

ikke i mindste Maade har kunnet røkke min Overbevisning.

Ordføreren: Da det meget ærede Medlem for 2den Kreds (Hassel), som sidder bag ved mig, ikke har stillet Endringsforslag, skal jeg naturligvis ikke søge at imødegaa hans Forklaring af sin Stilling, men han brugte et Udtryk, som jeg dog vil tillade mig at slaa fast og bruge som Udgangspunkt for, hvad jeg vil bemærke til Mindretallet og til det ærede Medlem, der nu satte sig. Han sagde nemlig: Naar man vil indrømme Menighederne nogen Indflydelse. Ja, det er meget rigtigt, det er netop det, man ved dette Lovforslag vil gjøre. Man skalde undertiden, naar man hører det ærede Mindretal tale, tro, at den bestaaende Tilstand var den, at Menighederne selv udnævnte Præster, og at der nu var Tale om en Indskrænkning i det Bestaaende, men det er jo slet ikke Tilfældet. For Diebliffet besætter Kongen Embederne baade faktisk og retlig, uden i mindste Maade at behøve at spørge om Menighedernes Mening, og det gjør han da heller ikke. Der er i den senere Tid oftere indgivet Petitioner om at faae denne eller hin Sjælesørger bestiftet, og der er taget mere eller mindre Hensyn til disse. Det er en Skik og Brug, som maasse i de sidste 5, 6 Aar er bleven mere almindelig; tidligere kjendte man det aldeles ikke, og i alt Fald har Kongen eller Regjeringen aldeles ingen Forpligtelse til at tage Hensyn dertil. Man maa fremdeles erindre, at det er ikke saa mange Aar siden, at det var overdraget enkelte private Mænd at bestikke Præsterne for et stort Antal Embeder her i Landet, og vel blev denne Bestikkelsesret for omtrent en Mennefsalder siden forandret til en Forslagsret, men faktisk blev det det Samme. Kirkeieerne kunde, naar de henhørte til en vis Klasse, bestikke Præsterne, og man maa erkjende, at ofte bleve udmærket dygtige Mænd ansatte paa den Maade, men der blev ogsaa ansat mange Personer, som ikke havde anden Adkomst end Kirkeieierens Velvillie. Fra denne Tilstand søger man nu at komme over til noget Bedre ved virkelig at give